

-Ελένη: Ποιες ήταν οι πρώτες σας σκέψεις όταν αποφασίσετε να φύγετε από την εκπαίδευση ;

Παλιότερα όταν το σκεφτόσαστε κάνατε τις ίδιες σκέψεις;

-Κυρία Αρέστη: Μπορώ να σου πω ότι η συνταξιοδότηση ήταν κάτι που απέφευγα να το παρακολουθώ. Δε με ενδιέφερε καθόλου. Όποιες εγκύκλιοι έρχονταν για συνταξιοδοτήσεις τις απέρριπτα γιατί μου άρεσε πάρα πολύ η δουλειά μου και ήλπιζα ότι θα μείνω μέχρι τέλους, δηλαδή να με διώξουν, να μη φύγω από μόνη μου και αυτό έγινε. Δηλαδή ο κύκλος μου ολοκληρώθηκε στην εκπαίδευση οπότε και λόγω ηλικίας πια, πρέπει να αποχωρήσω. Αυτό με βραχυκύκλωσε συναισθηματικά. Ήταν μία περίοδος ιδιαίτερα μετά τα Χριστούγεννα μέχρι το Πάσχα που με στεναχωρούσε πάρα πολύ. Είχα πάθει σχεδόν κατάθλιψη. Κοιμόμουν και ξυπνούσα με αυτή την σκέψη, τί θα κάνω τώρα, θα γεράσω απότομα, θα χάσω τη ζωντάνια μου, θα χάσω όλη αυτή την ενέργεια που έπαιρνα από τα παιδιά;;; Δηλαδή με ταλαιπώρησε πάρα πολύ. Στο τέλος αποφάσισα ότι έτσι είναι η ζωή, ένας κύκλος κλείνει, άλλος ανοίγει, και λέω ...να εύχομαι, να είμαι και εγώ καλά, να έχω την ενέργεια που έχω και τις δυνάμεις και θα σας παρακολουθώ με την κυρία Χατζέλη και με τους άλλους συναδέλφους που έχουμε σχέσεις, θα μαθαίνω νέα του σχολείου, θα χαίρομαι να ακούω δικά σας νέα και εύχομαι όλες να πραγματοποιήσετε τους στόχους που έχετε... έτσι είναι η ζωή παιδιά. Τελειώνει κάτι, αρχίζει κάτι άλλο. Το κάτι άλλο είναι όλο εκπλήξεις. Αυτός ο κύκλος έκλεισε... τα βιώσαμε ό,τι βιώσαμε. Τώρα από δώ και πέρα δεν ξέρω τι με περιμένει. Είμαι όμως αισιόδοξη, χαρούμενη και νιώθω γεμάτη πια.

-Δέσποινα: Έχετε βάλει κάποιες προτεραιότητες στην ζωή σας από εδώ και πέρα;

-Κυρία Αρέστη: Σκέφτομαι διάφορα. Αρχικά θέλω να έχω χρόνο για μένα, που δεν είχα χρόνο για μένα, δηλαδή όταν λέω να έχω χρόνο για μένα, να κάνω πράγματα που αγαπώ. Θα μπορούσα κάλλιστα... και το είχα στο μυαλό μου να γραφτώ σε κάποιους πολιτιστικούς συλλόγους, ιδιαίτερα ότι έχει σχέση με την Αθήνα και την αρχαία Αθήνα και την πόλη μας γενικά, σε κάποιο φιλανθρωπικό ίδρυμα να προσφέρω τις υπηρεσίες μου, ιδιαίτερα για παιδιά που έχουν ανάγκη στήριξης και παρακολούθησης στα μαθήματα, να τα βοηθάω, θα έχω χρόνο για την οικογένειά μου, για τα εγγόνια μου, που και αυτά δεν τα έβλεπα όσο ήθελα να τα βλέπω, θα ταξιδεύω, πρώτα στο νησί μου, την Κύπρο, και θα μπορώ πια να κάθομαι και να μη λέω «αα...πρέπει να γυρίσω τότε».

-Κυρία Χατζέλη: Μην πείτε άλλα γιατί ζηλεύουμε, εμείς που καθόμαστε πίσω ζηλεύουμε... θέλουμε και εμείς να τα ζήσουμε αυτά... Αυτά που λέτε όμως ήδη με ταξιδεύουνε, νησιά... κτλ κτλ ...

-Κυρία Αρέστη: Όχι να μην ζηλεύετε, να μην ζηλεύετε γιατί είστε μέσα στην δράση, στην ζωντάνια, αυτό το χαμόγελο των παιδιών, αυτό το πείραγμα το καθημερινό, το να κάνουμε χιούμορ μεταξύ μας, να ξεφύγουμε λίγο. Δεν είναι μόνο η γνώση χαρακτηριστικό του δασκάλου πρωτεύον. Πρωτεύουσα βέβαια είναι η γνώση και αυτή είναι που πρέπει να προωθούμε, αλλά είναι και όλα τα άλλα για να γίνει και το μάθημα έτσι πιο φιλικό, πιο

χαλαρό και να κερδίσουμε και την εμπιστοσύνη των παιδιών και την αγάπη που τόσο πολύ την έχουμε, γιατί διαφορετικά ούτε το μάθημα θα παρακολουθούν, όσο καλοί και να είμαστε. Να δηλώνουμε ότι και εμείς δεν είμαστε αυθεντίες, όλοι κάνουμε λάθη και εμείς οι μεγάλοι και εσείς οι μικροί. Τα βιώματά μας περίπου είναι τα ίδια σε αυτή την ηλικία, είναι και καλό να μοιραζόμασταν... εγώ μοιραζόμουν με τα παιδιά μου, που κάναμε μάθημα, διάφορα βιώματα απο την σχολική μου ζωή και τις εμπειρίες μου. Είναι ένας κύκλος ανατροφοδότησης παιδιών και καθηγητών που κρατάει τον καθηγητή σε μια ζωντάνια, σε μια ενέργεια, σε μία δράση, δεν τον αφήνει να βαρεθεί, να γεράσει.